

Carla Rosseels: 'Dement en toch dichtbij.' Uitgeverij Houtekiet, Antwerpen 2009. ISBN: 9789089240309 (Dementie/PO/#/1)

Soort boek/stijl: Een boek waarin vrienden en familie van dementerenden hun verhaal vertellen in interviews en reportages. Het boekje bevat daarnaast hoofdstukjes met tips over hoe om te gaan met bijvoorbeeld eigenwaarde en appreciatie, waarheid en leugen. Met een voorwoord van Magda Aelvoet (politica) en een nawoord van Pol Goossen (acteur). Afwisselend door de vele verschillende invalshoeken en vlot geschreven.

Over de schrijfster: Carla Rosseels (1966) is journaliste, auteur en psychotherapeute. Zij woont in België. Zij schreef eerder "*Rituelen vandaag*", en "*Natuurrituelen, een innerlijke reis*".

Korte beschrijving: In dit boek heeft Carla Rosseels diverse mensen geïnterviewd die met dementerenden leven of geleefd hebben of bij hun zorg betrokken zijn geweest. Zij vertellen over hoe dat is of was, wat uitgangspunten zijn geweest en welke problemen zij tegenkwamen. Hoe hun leven meeveranderde omdat de dementerende persoon veranderde. Over verlies, angst en verdriet, lief en leed. En wat er dan toch nog mogelijk is. Hoe er toch paden te bewandelen zijn.

Wat viel op: De open houding en zorgzaamheid waarmee in sommige verhalen dementie wordt benaderd. Bijvoorbeeld in het verhaal over Huize Perrekes waar dementen mogen zijn zoals ze zijn geprobeerd wordt 'afwezig aanwezig' te zijn (pag. 57). De adviezen die gegeven worden bijvoorbeeld er vooral vanuit gaan niet te dwingend of betweterig te reageren op dementerenden. Hoe ontroerend situaties zijn als je met een dementerende samenleeft en daarnaast ook zwaar omdat je een deel van je leven moet opgeven.

Citaten: Pag. 19: "Op een dag kwam er een nonnetje van de Socialistische Mutualiteit als thuishulp. Die had aangegeven dat ze eens van atmosfeer wilde veranderen. Stel je voor, die kwam bij Walter terecht. Op een dag belde ze me in paniek op omdat Walter naar buiten wilde gaan., 'Ja, dat mag', zei ik. 'Hij kent Leuven heel goed en iedereen kent hem. Mocht hij verdwalen, dan wordt hij thuisgebracht.' 'Dan ben ik hier niet nodig', zei ze en ze vertrok. De mutualiteit stuurde vervolgens Mariette, die een goede vriendin werd."

Pag. 55-56: "Mensen met dementie bezitten een rijk en intens leven', zegt Carla. 'Als je dat ontkent maak je hen eenzaam. Dat doet pijn. Als je hen met liefde omringt, dan maak je hun leven draaglijk en de moeite waard. Het begint met kijken. Kijken zonder oordeel. Benoemen wat je ziet. Het zelf ook niet weten...' "

Pag. 135-136: "Soms stapelden mijn frustraties en woede zich zo hoog op, dat ik mij terugtrok in mijn auto om een tijdje te zitten brullen, als een dier in een kooi. Als ik alles eruit had geschreeuwd, kon ik alleen nog maar huilen. Dat luchtte op. Gaandeweg vond ik ook andere manieren om vol te houden: tijd alleen doorbrengen, een wandeling maken, intensief sporten, vrienden opzoeken. (...) Ik schoof het harde opzij en koos voor het zachte. Dan stapte ik op Hob toe en vroeg ik om een knuffel. Aanraking kan heel troostend werken."

Recensies: Pol Goossen: "Onwaarschijnlijk mooi, echt, herkenbaar en vooral intens troostend."

http://www.verpleegkundigeboeken.nl/?action=product_details&prod_id=155239 : "Dit boek toont wegen waar de bekende, gebruikelijke paden afgesloten zijn. Carla

Rosseels sprak met mensen die deze weg zijn gegaan, met vallen en opstaan. In dit boek laat ze geliefden, dochters en zonen aan het woord. Ze dompelt zich onder in de geborgen sfeer van Huis Perrekes, een rusthuis waar dementerende bejaarden met warme nabijheid worden omringd. Ze laat zich op sleeptouw nemen door de speelse fantasie van de dementieclowns.”